

Rigsdagens Side. Saaledes er dette Forhold imidlertid ikke blevet opfattet, og saaledes opfatter jeg det heller ikke; men det viser sig altsaa, at der er Blads for og Brug for supplerende Bestemmelser, og saadanne har ogsaa været i Brug i Pragis gennem de saakaldte midlertidige Finantslove, der jo netop gaa ud paa at bemyndige Regjeringen til at opkræve Skatter og afholde Udgifter, indtil Finantsloven er vedtaget, hvilket altsaa vil sige: Uagtet Finantsloven ikke er vedtaget. Kan en saadan Bestemmelse træffes ved en almindelig Lov liggende udenfor den egentlige grundlovmæssige Bestemmelse i § 49, saa skjønner jeg ikke rettere, end at en saadan Lov ogsaa maa kunne gives i Følge § 25 ad provisorisk Veie, og det er saadanne Love, der hidtil foreligger og ligge til Grund for det Statsregnskab, som her omhandles. Den Opfattelse, jeg saaledes har gjort gjældende, og som ogsaa er gjort gjældende af de to Statsrevisorer, at de for Aaret 1885—86 foreliggende foreløbige, midlertidige Bevillingslove give den fornødne Basis for Stats-husholdningens Førelse og derved den fornødne Basis for Statsregnskabet, er jo ogsaa forjaavdtt bleven anerkjendt i en Række af Retskjendelser, som der foreligger en Række af saadanne, der anerkjende, at det har været bespøjet at opkræve Skatter i Genhold til disse Love. Enkelte af disse Retskjendelser ere jo stadfæstede af Overretten, og der er jo endogaa et Tilfælde, hvor en saadan Sag er blevet appelleret til Højesteret paa et andet Punkt, men ikke med Hensyn til det Spørgsmaal, om den midlertidige Bevillingslov afgav fornøden Hjemmel for Skatternes Opkrævelse, hvorved det altsaa synes, at man har slaet sig til No ved Overrettens Afgjørelse. Jeg skjønner da heller ikke rettere, end at dersom det forholdt sig anderledes, maatte dette Thing være gaaet til at drage Ministeriet til Ansvar for Rigsretten, og dersom Thingets Flertal sluttede sig til de i Betænkningen af Flertallet citerede Ord af Dr. Lehmann — med Hensyn til hvilke jeg for mit Vedkommende skal erklære, at Dr. Lehmann ikke for mig er nogen Autoritet, og at hans Overbevisning ikke i mindste Maade kan binde min Overbevisning — dersom det vælger den Opfattelse, at de foreløbige midlertidige Bevillingslove er en Forbrydelse, skjønner jeg ikke, hvorledes man har kunnet undgaa at drage Ministeriet til Ansvar for Rigsretten. Idet jeg saaledes i Overensstemmelse med de to Statsrevisorer formener, at de foreløbige Bevillingslove af 1ste April 1885 og 10de Februar 1886 have afgivet tilstrækkelig Hjemmel

for Statshusholdningens Førelse, og idet det synes erkjendt af alle fire Statsrevisorer, at der i det Enkelte ikke er Udsættelser at gjøre med Hensyn til Statsregnskabets Overensstemmelse med disse Love, indstiller jeg, at Rigsdagen frasalder sin Ret til at gjøre Ansvar gjældende med Hensyn til Statsregnskabet for 1885—86.

Ordføreren (Hansen) [Evensborg Amts 2den Valgkreds]: Det var den sidste Udtalelse, vi nys hørte, der giver mig Anledning til at sige et Par Bemærkninger til. Naar Mindretallets Ordfører (Scharling) brugte den Bending, at hvad jeg har udtalt, er den Opfattelse, som Flertallet i en Række af Aar har gjort gjældende, saa kunde han godt have tilføjet, at det er ikke blot Flertallet, som i en Række af Aar har gjort den Opfattelse gjældende, men at det har været saa godt som alle Afstigninger af hvilket som helst Parti baade i Folkethinget og i Landstinget, som fra Forsatningens Begyndelse og indtil meget ny Datum have havt samme Opfattelse, medens den Opfattelse, han har gjort sig til Talsmand for, er en fuldstændig ny Opfattelse, en Opfattelse, som synes ikke at have Andet til Formaal end at rette sig efter den Opfattelse, som Regjeringen gjør gjældende. Det vil ikke være vanskeligt at paavise, hvad jeg her siger, at den Opfattelse, Flertallet nu har, er den samme, som ogsaa Mindretallet tidligere har havt, ja, som saa godt som alle Andre, baade i den grundlovgivende Rigsforsamling og i 1866 have havt. Da det ærede Medlem synes at have glemmt dette, skal jeg tillade mig at friske nogle Udtalelser op, som jeg troede vare nærbærende for Mindretallet, ligesom jeg er sikker paa, at de ere nærbærende for Flertallet her i Thinget. I den grundlovgivende Rigsforsamling udtalte Krieger som Ordfører for Grundlovsudvalget, „at Udvalget havde troet, at der burde særlig foreskrives, at en Opkrævning af Statter i Genhold til den bestaaende Stattelovgivning ikke skulde kunne være tilladt uden udtrykkelig Votering af Rigsdagen“. Det var en Udtalelse, der ikke blev modsagt fra nogen Side, og hvorom Alle syntes at være enige, og naar der ikke fremkom mange flere Udtalelser af den Natur den Gang, har hele Forhandlingen Præg af, at det havde sin Grund i, at Alle ansaa det som en ganske simpel og naturlig Ting. Den ærede Ordfører for Mindretallet kom ind paa at sige, at dersom Flertallets Opfattelse skulde være rigtig, maatte den nødvendige Følge deraf være den, at Rigsdagen havde en Pligt til at skaffe en Finantslov til Stede. Men den Opfattelse er noget Ny;